

и двѣтѣ клисурчета. Тогава тѣ се смѣкнахли долу и се прѣдали. Съсѣкли ги на мѣстото. Бързобѣгунекъ скокнахъ и два пжти грѣмнахъ и наранихъ едного, но тозъ часъ и той паднахъ отъ десетина куршума. Заклали го... Само Кандовъ не слазяхъ. Сички мѣрили съ пушки къмъ отзѣва на потона, отъ дѣто трѣбало да се покаже. Но той се не показвахъ. Ненадѣйно прогнаниятъ потонъ се продѣвилъ и Кандовъ паднахъ на чердака. Той се исправилъ, опрѣлъ, се до прѣградата на чердака, крътосалъ рждѣ и извикалъ: — Готовъ съмъ, удрайте!

Турцитѣ го мислили, че е началникътъ, и че се прѣдава; той говорилъ по български. Тѣ чакали.

— Варвари! стрѣляйте! българи още ще останжтъ! викнахъ пакъ. Сега избрали.

Като отговоръ, испращѣли трийсетина пушки извѣднжжъ възъ тоя близъкъ нишанъ. Но ни една го не закачила. Той тѣртихъ по чердака, слѣзнахъ прѣзъ стѣбитѣ и ударилъ прѣзъ двора къмъ черквата, къмъ който билъ отворенъ пжтътъ. Пушкитѣ пукали, но нищо. Току що стжпилъ на прага два крушума ударили Кандова и той паднахъ вжтрѣвъ черквата... Заклали го и него... Отъ тамъ се спустнахли да дирятъ доктора. При башибозуцитѣ и много граждани се присѣдинили. Трѣбвало даго хванжтъ живъ или мъртъвъ, та така да отгървжтъ града отъ страшния гнѣвъ на Тосунъ бея. Докторътъ трѣбвало да падне жертва искушителна. По мрѣкнахло уплашениятъ стопанинъ на къщата, дѣко се крияхъ, му дава пжтя... На улицата Соколовъ билъ зърнахъ отъ потерята, тя уловила диритѣ му. Обаче успѣлъ да земе прѣднина надъ гонителитѣ си... Като припкалъ изъ дългата Мюхлюзова улица, той побутвалъ пжтѣомъ портитѣ, за да се пѣхне въ нѣкоя, но ни една не стояла отмѣтижта, и той продължавалъ да бѣга; на мегданя сторило му се, че отъ една — потерята била станжла на двѣ, защото отпрѣдѣ десетина души му прѣпрѣврѣчили пжтя. Той тогава ударилъ на лѣво и възвилъ